

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1312/24
8.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Предрага Васића, председника већа, Виолете Јоксимовић и Валентине Тодоровић Воркапић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Павловић, адвокат из Уба, Совљак бр. 139/2, против туженог "PHUKET" doo Beograd, са седиштем у Београду, Јужни булевар бр. 144, чији је пуномоћник Миодраг Поткоњак, адвокат из Београда, Устаничка бр. 25, ради поништаја решења о отказу и накнаде штете, одлучујући о изјављеној жалби тужиоца против пресуде Првог основног суда у Београду П1 257/23 од 24.10.2023. године, у седници већа одржаној 08.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 257/23 од 24.10.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

Образложење

Ставом један изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 257/23 од 24.10.2023. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд поништи као незаконито решење о престанку радног односа туженог бр. 1205/18 од 05.12.2022. године, као и да обавезе туженог да исплати тужиоцу на име накнаде штете уместо враћања на рад износ од 12 минималних зарада у месецу који претходи месецу у коме му је престао радни однос, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате.

Ставом два изреке обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 80.632,00 динара.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужилац побијајући је из свих разлога прописаних чланом 373 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11).

Тужени је поднео одговор на жалбу.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је, као другостепени суд, нашао:

-жалба је неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбом указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка, које би биле од утицаја на законитост и правилност ожалбене пресуде.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку тужилац је био у радном односу код туженог по закљученим уговорима и анексима, примио је упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, на исто се изјаснио, оспореним решењем отказан му је уговор о раду и то решење је примио, које чињенице су биле неспорне током трајања првостепеног поступка. Даље је утврђено да је тужилац као запослен код туженог на неодређено време, на радном месту благајник, дана 17.11.2022. године приликом контроле извршене у току тужиочеве смене, у фрижидеру затечена баклава и цедевита, односно храна и пиће које нису у понуди послодавца, дана 15.11.2022. године пушио је у радно време на свом радном месту, дана 16.11.2022. године направио је мањак у благајни у износу од 5.661,00 динара који мањак је надокнадио. По налажењу првостепеног суда поступак утврђивања одговорности тужиоца спореден је свему у складу са одредбама Закона о раду, односно тужени је тужиоца упозорио на постојање разлога за отказ уговора о раду, тужилац се изјаснио на упозорење и примио је решење о отказу.

Испитујући законитост решења са аспекта постојања употребљеног разлога за отказ уговора о раду, првостепени суд је закључио да тужени на коме је терет доказивања да су се у понашању запосленог стекли услови за доношење отказног решења није пружио доказе да је тужилац, у току радног времена на свом радном месту унео своје пиће “Квас”, да је дана 17.11.2022. године око 9,30 часова свом колеги ББ онемогућио/забранио улазак у пулт, односно да приступи простору у коме је дозвољен само приступ запосленима, те да истог дана супротно процедури са којом је био упознат није благовремено одштампао и истакао допуне временских листа и резултата за претходни дан, да су приликом контроле, извршене у току тужиочеве смене, у фрижидеру затечене баклава и цедевита односно храна и пиће у који нису у понуди послодавца, као и да је тужилац дана 17.11.2022. године направио мањак у благајни у износу од 2.192,00 динара. Тужилац није дужан да доказује негативну чињеницу тј. да у пулт није унео своје пиће, да није благовремено одштампао и истакао допуне временских листа и резултата за претходни дан, да није у фрижидер унео

баклаву и цедевиту, те да није направио мањак у благајни у износу од 2.192,00 динара. У погледу тврдње да је дана 16.11.2022. године направио мањак у благајни у износу од 5.661,00 динара цењена писана изјава – сагласност без означеног датума, процедура “продајна мрежа 1.8” као и Правилник о раду и уговор о раду па је закључено да се мањак у благајни не може сматрати разлогом за отказ уговора о раду. Наиме, према Правилнику о раду код туженог мањак у благајни није прописан као разлог за отказ, нити је уговорено у уговору о раду. Међутим, у погледу отказног разлога да је тужилац дана 15.11.2022. године пушио у току радног времена на свом радном месту, у уплатном-исплатном месту послодавца унутар своје радне средине, првостепени суд сматра да су се у овим радњама тужиоца остварили отказни разлози због стања недисциплине на основу члана 179 став 3 тачка 8 Закона о раду, члана 49 тачка 16 Правилника о раду код туженог и члана 21 став 4 тачка 14 уговора о раду. Имајући у виду да тужилац у току трајања првостепеног поступка није оспоравао да је пушио у току радног времена на свом радном месту, те да забрана пушења у затвореном радном простору представља тужиочеву обавезу из уговора о раду, својим поступањем дана 15.11.2022. године прекршио је забрану пушења прописану општим актима туженог, па имајући у виду цитиране законске одредбе и одредбе Правилника о раду код туженог и уговора о раду, неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења којим је отказан уговор о раду. При доношењу ожалбене пресуде првостепени суд је имао у виду тврдњу тужиоца да је тужилац пушио у делу кладионице у коме је дозвољено пушење сагласно одредбама Закона о заштити становништва од изложености дуванском диму, међутим првостепени суд налази да овај изузетак од забране пушења у затвореном простору се односи на муштерије послодавца, а не на запослене, па је нашао да је иста без утицаја на другачију одлуку суда код несумњиво утврђене чињенице да је послодавац својим интерним актом прописао забрану пушења у радном простору и да је супротно понашање предвидео као повреду радне дисциплине која може довести до отказа уговора о раду, што је као уговорна одредба унето и у тужиочев уговор о раду. Тужилац закључивањем уговора о раду са послодавцем се обавезао да поштује одредбу члана 21 став 4 тачка 14 уговора о раду, која прописује забрану пушења у затвореном радном простору. Чланом 17 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да су стране у облигационом односу дужне да изврше своју обавезу и одговорне су за њено испуњење.

По налажењу првостепеног суда тужилац није учинио повреде радне обавезе из члана 48 тачка 1, тачка 30, тачка 53, тачка 65 и члана 49 тачка 18 и то несавесно, неблаговремено и немарно извршавање радне обавезе, чиме се друштву, односно трећем лицу наноси или може нанети штета, одбијање пословне сарадње са другим запосленима због личне нетрпељивости или других неоправданих разлога, уношење у просторије послодавца или стављање у промет робе које није власништво послодавца, дрско и нељубазно се односио према другим запосленима јер то тужени није доказао, али је учинио непоштовање радне дисциплине (непоштавање забране пушења у затвореном радном простору) због чега је спорно решење законито. У ситуацији када је запосленом отказан уговор о раду због више повреда радне обавезе или непоштовања радне дисциплине за закључак о законитости отказног акта довољно је да постоје радње запосленог који образују једну повреду радне обавезе или непоштовање радне дисциплине. Цењена је и тврдња тужиоца да је побијано решење незаконито јер се из њега не види ко га је донео и потписао али је првостепени суд нашао да су ти наводи неосновани због тога што су у супротности са садржином решења о престанку радног

односа у коме је изричито наведено да га је донео директор. Како одлука о захтеву тужиоца за накнаду штете уместо враћања на рад зависи од основаности захтева за поништај решења о престанку радног односа, а имајући у виду да је првостепени суд оценио као неоснован захтев тужиоца за поништај решења, то је одбијен и захтев тужиоца за накнаду штете уместо враћања на рад због чега је донета одлука као у ставу један изреке ожалбене пресуде.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку потпуне и јасне разлоге, које прихвата и овај суд у поступку жалбене контроле.

Наводи жалбе не доводе у сумњу правилност ожалбене пресуде, нити пружају доказе за супротно, већ жалба истиче околности које су правилно цењене од стране првостепеног суда те се овај суд, као другостепени, користи овлашћењем из одредбе члана 396 став 2 Закона о парничном поступку којим је прописано да ако се пресудом жалба одбије, у образложењу пресуде суд неће детаљно образлагати пресуду у случају да прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права, а ожалбена пресуда, супротно наводима жалбе, није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка, на које се неосновано у жалби указује.

Наиме, супротно наводима жалбе ожалбена пресуда не садржи битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, јер је јасна у погледу разлога о одлучним чињеницама и даје потпуне разлоге за одбијање тужбеног захтева тужиоца.

Првостепени суд је, дајући разлоге за своју одлуку, ценио све изведене доказе у смислу члана 8 Закона о парничном поступку, те су у том смислу без утицаја на правилност донете првостепене пресуде наводи у жалби који се односе на оцену доказа.

Неосновано у жалби тужилац тврди да је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, имајући у виду одредбу члана 228 Закона о парничном поступку којим је прописано да је странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којим заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника, а суд утврђује чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева, у ком смислу је првостепени суд и поступио, а на рочишту на коме је главна расправа закључена, након доказног поступка, тужилац предлога у допуни доказног поступка није имао.

Имајући у виду изложено чињенично стање утврђено у поступку доношења ожалбене пресуде нису основани наводи жалбе о погрешној примени материјалног права у конкретном случају, па је правилно првостепени суд, ценећи законитост оспореног решења, закључио да су били испуњени услови за доношење решења о престанку радног односа бр. 1205/18 од 05.12.2022. године применом одредбе члана 179 став 3 тачка 8 Закона о раду, члана 49 тачка 16 Правилника о раду код туженог и члана 21 став 4 тачка 14 уговора о раду.

Такође је правилна одлука првостепеног суда и у делу који се односи на накнаду штете уместо враћања на рад јер иста зависи од основаности захтева за поништај решења о престанку радног односа.

Правилно је и решење о парничним трошковима садржано у ставу два изреке ожалбене пресуде, донето правилном применом одредаба члана 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку.

Како тужилац није успео у поступку по жалби, нема право на накнаду трошкова насталих у поступку поводом тог правног лека и стога је овај суд, применом одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу два изреке ове пресуде (решење).

Из наведених разлога, на основу члана 390 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Предраг Васић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**